

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **G. D. Y.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2020, č.j. CPR-21833-2/ČJ-2020-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2020, č.j. CPR-21833-2/ČJ-2020-930310-V230 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto

odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 4. 6. 2020, č.j. KRPA-423304-16/ČJ-2019-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovená doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovená doba k vycestování z území do 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně dále podle § 179 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobkyně je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně uvedla, že správní vyhoštění jí mělo být uloženo z důvodu překročení doby platnosti vydaného krátkodobého víza, které jí umožňovalo vstup a následný pobyt v rozsahu 11 dnů, avšak žalobkyně na území ČR pobývala následně nelegálně po dobu 14 dnů od 29. 11. 2019 do 13. 12. 2019. Žalobkyně poukázala na potíže, které měla v zemi původu, kdy konkrétně její rodině byl vyvlastněn a zdemolován dům. Rodina sice získala náhradou pozemek, ten ale není adekvátní kompenzací. Dle žalobkyně je závažnost posuzované věci ovlivněna její tíživou osobní situací, kdy majetek její rodiny v domovském státě byl vyvlastněn, čímž došlo k dalšímu zhoršení její životní situace. S ohledem na kulturní tradice domovského státu pak následovala svého manžela do ČR. Žalobkyně je občankou Uzbekistánu, který je poměrně zaostalou zemí s výrazně špatnou ekonomickou situací, a občané Uzbekistánu tak nejsou schopni uživit své rodiny prací v domovském státě.
3. Žalobkyně si uvědomuje, že se dopustila protiprávního jednání, avšak jeho intenzita nenaplňuje kritéria pro uložení správního vyhoštění, to považuje za nepřiměřené, neboť bylo možné postupovat mírnějším způsobem, a to cestou ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl především zohlednit, že se jednalo o vůbec první protiprávnost, které se na území ČR žalobkyně dopustila, přičemž také spolupracovala se správním orgánem, provedla doznání a související sebereflexi. Dále měl žalovaný zohlednit délku doby, která uplynula od okamžiku zjištění jejího neoprávněného pobytu.
4. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Byl

přesvědčen, že se dostatečně a přezkoumatelně vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

6. Měl za to, že žalobkyně svým jednáním naplnila podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, napadené i prvostupňové rozhodnutí se dostačujícím způsobem vypořádaly se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, i s tvrzeními žalobkyně.
7. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Dne 13. 12. 2019 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu. Kontrolou jejího cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobkyně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním k pobytu v schengenském prostoru. Bylo nalezeno schengenské vízum Německa typu C s platností od 18. 11. 2019 do 13. 12. 2019, na jeden vstup, s délkou pobytu 11 dnů. Dále bylo v dokladu vyznačeno vstupní schengenské razítko ze dne 18. 11. 2019. Dne 13. 12. 2019 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. V žádosti o zahájení správního řízení žalobkyně uvedla, že přicestovala na území ČR dne 18. 11. 2019 na podkladě německého krátkodobého víza, jehož délku překročila, a na území ČR tak pobývá neoprávněně. Byla vlastníkem domu v S., ten ale byl vyvlastněn z důvodu, že stát měl v úmyslu na jeho místě postavit bytový dům. Žalobkyni byl sice jako náhrada poskytnut pozemek, avšak bez další finanční kompenzace.
10. Při výslechu dne 13. 12. 2019 sdělila, že je vdaná a má tři děti. Před vycestováním z Uzbekistánu bydlela s manželem u jeho matky v S. Je si vědoma skutečnosti, že měla turistické vízum s platností na 11 dní, a že tuto dobu překročila, a na území ČR tak pobývala neoprávněně. S manželem jeli nejprve do Německa, pak do ČR, kde plánovali zůstat již natrvalo. Neměla žádnou snahu svůj pobyt legalizovat. V ČR bydlí s manželem v podnájemním bytě kamaráda. Nikde v ČR nepracuje, finanční prostředky mají s manželem ještě z Uzbekistánu. Dostatečné prostředky na vycestování i s manželem nemají. V ČR nemá žádné vazby. Překážkou vycestování je skutečnost, že ve vlasti měli rodinný dům, který byl kvůli jiné stavbě zbourán. Za to dostali pouze pozemek bez dostatečné finanční kompenzace, proto ve vlasti bydleli s manželem u jeho matky. V Uzbekistánu ji nehrozí žádné nebezpečí. Žalobkyně doložila též potvrzení o demolici domu, ke které došlo v srpnu 2018. Součástí spisu je dále závazné stanovisko ze dne 6. 1. 2020 č. ZS50979 se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné.
11. Dne 4. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPA-423304-16/ČJ-2019-000022-SV, kterým žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3

zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

12. Žalobkyně podala dne 9. 6. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. K námitkám uvedl, že žalobkyně nijak nerozporuje porušení ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, namítá pouze přiměřenost přijatého opatření. Žalobkyně dané ustanovení jednoznačně porušila tím, že v České republice od 29. 11. 2019 do 13. 12. 2019 pobývala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, otázka zavinění v tom není podstatná. K odvolacím námitkám uvedl, že doba správního vyhoštění byla stanovena v první pětině zákonem stanovené maximální doby. Vzhledem k tomu, že schengenské vízum žalobkyně bylo vydáno na 11 dnů, pak neoprávněný pobyt v délce dvou týdnů je nezanedbatelnou dobou. Žalovaný pak odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017-29, podle kterého není nepřiměřené správní vyhoštění v trvání jednoho roku za neoprávněný pobyt v řádu několika hodin. Tvrzenou skutečnost o demolici domu rodiny žalobkyně a nedostatečné náhradě pak žalovaný shledal irelevantní.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Ve věci je nesporné, že žalobkyně na území ČR pobývala bez oprávnění k pobytu v období od 29. 11. 2019 do 13. 12. 2019, když zprvu sice disponovala platným německým vízem typu C, avšak toto bylo platné od 18. 11. 2019 do 13. 12. 2019

- s dobou platnosti 11 dní, počet vstupů 1, přičemž s ohledem na vstupní razítko ze dne 18. 11. 2019 byla žalobkyně oprávněna k pobytu pouze do 28. 11. 2019.
18. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobkyně jakkoli nepřiměřeným opatřením. K tomu je nezbytné uvést, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
19. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ K tomu též viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31.
20. Pokud jde o naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že od 29. 11. 2020 do 13. 12. 2019 pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, což žalobkyně žádným způsobem nevyvrací ani nerozporuje. Správní orgány obou stupňů se též podrobně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobkyni představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Vyšly přitom z řádně zjištěného skutkového stavu, kdy žalobkyně je zdravá, její děti žijí u matky jejího manžela v Uzbekistánu, a žalobkyně v České republice nemá žádné vazby. Správní orgány tyto okolnosti zvážily, a to proporcionálně s dalšími kritérii dle ust. 174a zákona o pobytu

cizinců, dospěly k závěru, že se o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně nejedná. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a neshledal v něm žádné pochybení.

21. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 35, uvedl: *„Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“* Při aplikaci uvedených kritérií na projednávaný případ [(i) žalobkyně má manžela, který byl taktéž vyhoštěn, děti i širší rodinu v Uzbekistánu, (ii) v ČR pobývala necelý měsíc, (iii) žalobkyně nemá v ČR žádné sociální ani kulturní vazby, (iv) v případě žalobkyně nebyly shledány žádné překážky k rodinnému či soukromému životu v Uzbekistánu (v podrobnostech viz následující odstavce), (v) žalobkyně od počátku plánovala, že v ČR zůstane na základě turistického víza s platností na 11 dní] lze uzavřít, že se nejedná o nepřiměřený zásah, který by představoval překážku vyhoštění.
22. Soud neshledal, že by tíživá životní situace žalobkyně ve věci bydlení její rodiny v Uzbekistánu, mohla být důvodem nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění a nemůže nic změnit na závěrech správních orgánů. Tvrzené okolnosti ohledně demolice domu žalobkyně nemohou převážit nad ostatnímu výše uvedenými hledisky, zejména nad závažností protiprávního jednání, kdy se žalobkyně na území ČR neoprávněně zdržovala, a naplnila tak skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Soud si je vědom jistě tíživé životní situace rodiny žalobkyně, nicméně ta byla schopna otázku bydlení vyřešit za pomoci matky jejího manžela, byť jistě nikoli ideálním způsobem. Soud ve shodě s žalovaným k tomuto uzavírá, že komplikovanou situaci ohledně možnosti ubytování v domovském státě nelze podřadit pod existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu.
23. Soud se ztotožňuje též se závěrem, že neoprávněný pobyt žalobkyně byl úmyslným a od počátku plánovaným jednáním. Žalobkyně sice přicestovala do ČR s platným vízem, avšak jednalo se o vízum za účelem turistiky s platností na 11 dní, čehož si byli s

manželem dle vlastních tvrzení vědomi. Od počátku pak měli v úmyslu v ČR setrvat a do Uzbekistánu se již nevrátit, přesto svůj pobytový status nijak neřešili. Žalobkyně skutkový stav zjištěný správními orgány obou stupňů nepopírá, naopak, jak opakovaně uvedla, si je svého neoprávněného pobytu naprosto vědoma. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že pouhou skutečností, že se žalobkyně osobně dostavila svou pobytovou záležitost řešit ke správnímu orgánu, se kterým spolupracovala, nelze zhojit výše uvedené úmyslné protiprávní jednání spočívající ve zneužití krátkodobého víza k setrvání na území ČR po delší dobu, nejlépe trvale.

24. Nejvyšší správní soud se pak již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobkyně, a např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č.j. 1 Azs 164/2020-24, dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
25. Nedůvodná je i námitka žalobkyně, že při hodnocení předmětné protiprávnosti je třeba zohlednit, že doba neoprávněného stavu trvala zanedbatelných 14 dnů a od spáchání protiprávnosti uplynula doba, která mnohanásobně převyšuje dobu protiprávního stavu, což značně oslabuje intenzitu této protiprávnosti. Předně soud uvádí, že neoprávněný pobyt žalobkyně byl vymezen od 29. 11. 2019, přičemž žalobkyně se ke správnímu orgánu dostavila dne 13. 12. 2019, kdy byl tímto její neoprávněný pobyt zjištěn a kdy téhož dne došlo k zahájení správního řízení o správním vyhoštění. Doba, která dle žalobkyně měla uplynout, je tak dobou, kdy současně probíhalo správní řízení. Nelze odkazovat na délku vedení řízení v porovnání s délkou neoprávněného pobytu. Rovněž se soud neztotožňuje s námitkou, že neoprávněný pobyt v délce 14 dnů byl zanedbatelný již s ohledem na zjevné zneužití krátkodobého víza.
26. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

27. Správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil délku neoprávněného pobytu žalobkyně, kdy ta na území ČR pobýval neoprávněně od 29. 11. 2019 do 13. 12. 2019. Dále vzal v úvahu, že žalobkyně se správním orgánem spolupracovala. Uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku tak je zcela odpovídající s ohledem na možnost uložit správní vyhoštění až na 5 let..
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2021

JUDr. Tomáš Louda
samosoudce